

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.

Μετάφρασις ἐλευθέρα

(ἐκ τοῦ Ἀγγλικῆς)

(Ἰδὲ προηγούμενον ἀριθμὸν.)

«Καυόμενος Ἐρίκος !,» εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος, «πόσον σὲ λυποῦμαι καὶ πόσον πεινασμένος πρέπει νὰ ᾔῃσαι ! Ἰδοὺ ὀλίγα παξιμαδάκια, τὰ ὅποια μοι ἔδωκαν πρὸ ὀλίγου, φάγε τα, διότι ἐγὼ δὲν πεινώ.» καὶ ἐκβαλὼν αὐτὰ ἀπὸ τῆς θυλάκιδός του, τὰ προσέφερεν εἰς αὐτόν. «Ἀλλὰ χαίρω, ὅτι ἤλθες ἐδῶ, διότι θὰ ᾔῃσαι εἰς τὸ ἐξῆς ἀδελφός μου, καὶ ἀφοῦ σὲ φέρω πρὸς τὸν πατέρα μου, αὐτὸς θὰ χαρῇ πολὺ, διότι πάντοτε φαίνεται μελαγχολικὸς καὶ σκυθρωπὸς, ὅσakis τὸν παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ ἔχω ἕνα ἀδελφὸν νὰ παίζω με αὐτόν. Ναι, θὰ μένης με ἡμᾶς καὶ ποτὲ πλεόν δὲν θὰ σὲ ἀφίσωμεν νὰ ὑπάγῃς εἰς ἐκεῖνο τὸ σκοτεινὸν σπήλαιον· διότι ὁ ἀγαθὸς Θεὸς σὲ ὠδήγησεν εἰς ἡμᾶς ἐδῶ.»

«Ποῖος ;» ἠρώτησεν ὁ Ἐρίκος.

«Ὁ ἀγαθὸς Θεός,» εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος με ἐκπληξιν.

«Ἀλλὰ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Θεός ; Κανεὶς δὲν με ὠδήγησεν ἐδῶ, ἐγὼ μόνος μου εὑρον τὴν ὁδόν,» εἶπεν ὁ Ἐρίκος.

«Δὲν ἤθελα νὰ εἶπω, ὅτι ἀνθρωπὸς τις σὲ ἔπασεν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ σὲ ὠδήγησεν ἐδῶ, ἀλλ' ὁ Θεός,» εἶπεν ὁ Ἀλβέρτος.

«Ἀλλὰ σὲ βεβαίω, ὅτι εἶμαι βεβαιότατος περὶ τούτου, ὅτι δὲν με ὠδήγησε κανεὶς ἐδῶ,» ἐπανέλαθεν ὁ Ἐρίκος με ἔμφρασιν.

«Πῶς !» ἐξεφώνησεν ὁ Ἀλβέρτος με ἐκπληξιν, ἀδὲν γνωρίζεις λοιπὸν ποῖος εἶναι ὁ Θεός ; Δὲν ἤξεύρεις, ὅτι ὁ Θεός εἶναι ὁ οὐράνιος πατὴρ ἡμῶν, ὅτι αὐτὸς ἔκαμεν ὅλον τὸν κόσμον, τὴν γῆν, καὶ τὰ δένδρα, τὰ ἄνθη καὶ τοὺς ποταμούς, τοὺς βράχους καὶ τὸ στερέωμα, ἔτι δὲ τὴν σελήνην καὶ τὸν ἥλιον, τὰ ὅποια σὺ τόσον πολὺ θαυμάζεις διὰ τὴν ὀραϊότητά των ; Δὲν ἤξεύρεις ὅλα ταῦτα ;

«Βλέπω, ὅτι παραξενεύεσαι με τὴν ἄγνοιαν καὶ ἀμαθειάν μου, ἀλλὰ δυστυχῶς οὕτως ἔχει τὰ πράγματα· κανεὶς δὲν με ἐδίδαξε ποτε περὶ Θεοῦ, πῶς λοιπὸν δύναμαι νὰ ἤξεύρω ποῖος εἶναι ;»

Ὁ Ἀλβέρτος ἐπροσπάθεισεν ὅσον ἠδύνατο νὰ τοῦ μεταδώσῃ ὅσα ἐγνώριζε περὶ Θεοῦ, ἔπειτα δὲ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τοῦ ἔδειξε τὴν Γραφὴν καὶ τὸν ἄμβωνα, καὶ τοῦ εἶπεν, ὅτι ὁ λαὸς συνέρχεται ἐκεῖ, καὶ ψάλλουν, καὶ προσεύχονται καὶ ἀκροάζονται τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου ἀπὸ τὸν ἱεροκλήρικα. Ἐπειτα τοῦ ὠμίλησε περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ

περὶ ἁμαρτίας, πῶς εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ πῶς ὁ Χριστὸς κατέβη εἰς τὴν γῆν μας καὶ ἐγεννήθη ἀπὸ μίαν Παρθένον καὶ ἐσταυρώθη καὶ ἀπέθανε διὰ πάντα ἄνθρωπον. Ἀλλ' ὅλα ταῦτα ἐφαίνοντο εἰς τὸν Ἐρίκον ὡς μῦθοι. Ἐπὶ τέλους ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἐπορεύοντο εἰς τὸν κῆπον διὰ νὰ συναΐξουν ὀλίγα ἄνθη· καθ' ὁδὸν δὲ συνήτησεν αὐτοὺς εἰς τῶν ἀνθρώπων τοῦ Κόμητος, ὅστις συλλαβὼν τὸν Ἐρίκον ἐκ τοῦ βραχίονος, τὸν ἐφοβέρισεν, ὅτι θὰ τὸν ἐτιμώρει, ἀν. δὲν ἠμολόγει ποῖος ἦτο καὶ πῶς ἐφρέθη ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ κανεὶς.

Ὁ Ἐρίκος ἰδὼν τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον καὶ ἀκούσας τοὺς φοβερισμούς του, ἤρχισε νὰ τρέμῃ, καὶ νὰ συλλογίζεται καθ' ἑαυτὸν, ὅτι ἔπασεν εἰς χεῖρας ἄλλου Μαυροθοδωρῆ· ἀλλ' ὁ Ἀλβέρτος στραφεὶς πρὸς τὸν ἄνθρωπον, «Εάν δὲν ἀφήσῃς, — εἶπε, — τὸν Ἐρίκον ἡσυχον, Χάν, θὰ τὰ ἀναφέρω εἰς τὸν πατέρα μου καὶ θὰ τιμωρηθῇς· διότι ἐγὼ τοῦ εἶπα νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, καὶ θὰ τὸν φέρω εἰς τὸν πατέρα μου, αὐτὸς δὲ θὰ μοι ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν ἔχω ὡς ἀδελφόν μου !»

«Ὠραῖα δουλειά !» ἀπεκρίθη ὁ Χάν, «ἐν γυφτόπουλον νὰ γείνῃ ἀδελφός σου !» Ἐπειτα δὲ στραφεὶς πρὸς τὸν Ἐρίκον, εἶπε, «Κάμνεις καλὰ νὰ μᾶς δεῖξῃς τὴν βράχην σου ὅσον τὰ δυνατόν· γρηγορώτερα, διότι ἄλλως θὰ καθῇς τῶν παθῶν σου τὸν τάραχον ! Ἀκούεις, κύρ Ἀθίγγανε ; Καταλαμβάνω διατὴν ἡλθεσ ἐδῶ· νὰ κρυφθῇς κάπου, διὰ νὰ ἀνοίξῃς τὴν νύκτα τὴν πύλην τοῦ φρουρίου εἰς τοὺς ληστές. Ἐσκουμπίσου λοιπὸν !»

Τὸ βλέμμα τοῦ Χάν ἦτο τόσον ἄγριον, οἱ δὲ λόγοι του τόσον βαρεῖς, ὥστε κατετρόμαξαν τὸν ταλαίπωρον Ἐρίκον, εὐθὺς δ' ἀφοῦ ἡλευθερώθη ἀπὸ τὴν χεῖρά του, ἀμέσως τόκοψε στὰ πόδια καὶ ἔγεινεν ἄφαντος ἐντὸς τοῦ δάσους, ἐνῷ ὁ μικρὸς Ἀλβέρτος ἔδραμε πρὸς τὸν πατέρα του, καὶ τὸν παρεκάλει νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸ μικρὸν γυφτόπουλον νὰ μένῃ ἐντὸς τοῦ φρουρίου καὶ νὰ ᾔῃσαι ἀδελφός του. Εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ υἱοῦ του ἐνδῶσας ἐκεῖνος ὑπεσχέθη νὰ στείλῃ καὶ ἐρευνήσῃ διὰ τὸν Ἐρίκον, ἀλλ' ἡ ἡμέρα παρήλθε καὶ αὐτὸς δὲν ἐφρέθη πούθεν, πρὸς μεγάλην θλίψιν τοῦ Ἀλβέρτου, ὅστις ἐκλαίεν ἀκαταπαύστως δι' αὐτόν.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΚΑΤΗΡΑΜΕΝΑ ΛΟΥΤΡΑ.

Ὅδω πως ὀνομάζονται θερμὰ τινὰ λουτρά κεῖμενα ἐν τῇ Ἀφρικῇ κατὰ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Κωνσταντίνης· ἰδοὺ δὲ τί μυθολογεῖται περὶ αὐτῶν. Ἐδασίλευε πάλαι ποτὲ ἐνταῦθα Ἐμίρης τις, ὁ ὁποῖος ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς πρωτεύουσας αὐτοῦ χάριν ἐκστρατείας· ἐπανελθὼν μετὰ πολυετίαν καὶ ἰδὼν ὅτι ἡ ἰδία αὐτοῦ ἀδελφὴ ἡ-